

kladů řízení, který jest podle prvního odstavce § 46 zákona čís. 100/1931 nepřipustný a bylo jej proto odmítnouti.

Jinak jest dovolací rekurs bezdůvodný. Stěžovatelka napadá tu souhlasná usnesení soudů nižších stolic pro nezákonnost a zřejmý rozpor se spisy, leč neprávem. Jest přisvědčiti právnímu názoru soudů nižších stolic, že rejstříkový soud jest oprávněn zkoumati správnost oznámení jednatelů podle § 26 zákona o společnostech s r. o., o změnách v knize podílů, a to již z toho důvodu, že oznámení tvoří podklad pro zkoumání různých usnesení valných hromad, jež podle zákona jest opověděti k zápisu do obchodního rejstříku (§ 15, 17, 49 a jiné zák.). Poněvadž obchodní soud má podle § 11 zák. zkoumati úplnost a zákonnost těchto ohlášek a jejich příloh, jest zajisté ve smyslu tohoto zákonného ustanovení oprávněn zkoumati i zákonnost oznámení podle § 26 zák. tvořícího podklad pro zkoumání zákonnosti oněch ohlášek. Z ustanovení § 26 zákona nijak nevyplývá, že takové přezkoumání jest nezákonné. Soudy nižších stolic nevycházejí z předpokladů, že jest posuzovati postupní smlouvu podle cizozemského práva. Znalost tohoto práva chce si zjednatí soud první stolice jen za tím účelem, by mohl posuzovati osobní způsobilost cizozemské společnosti zde v úvahu přicházející ku příslušnému právnímu jednání, pokud se týče oprávněnost jejich zástupců k jejímu zastupování, kteréžto otázky jest posuzovati podle § 34 obč. zák. podle cizozemského práva. Pro nedostatek předpokladů § 46 odst. (2) zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. nebylo dovolacímu rekursu v tom směru vyhověti.

Čís. 12099.

Není důvodem zmatečnosti podle § 41 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n., že nebyly účastníku před rozhodnutím oznámeny výsledky šetření.

Předpis § 142 obč. zák. nevyklučuje, by soud neučinil v zájmu dětí vyjimečně opatření, že nemají býti ve výchově ani u otce, ani u matky, nýbrž že mají býti vychovávány jinde, když to podle zvláštních poměrů případu nutně vyžaduje zájem a prospěch dětí.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1932, R I 950/32.)

Opatrovnický soud se usnesl k návrhu otce, by dítě rozloučených manželů bylo dáno do výchovy otcovým rodičům. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelka napadá usnesení rekursního soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu první stolice, pro zmatečnost a pro zřejmý rozpor se zákonem, čímž patrně míní nezákonnost ve smyslu § 46 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. Pokud lze z jejich vývodů seznati, spatřuje zmatečnost v tom, že prý nebyla vyslechnuta o návrhu Václava H-a, by nezletilý Oldřich H. byl svěřen do výchovy Ferdinandu a Františce H-ovým, že jí

nebyly oznámeny výsledky konaného šetření, totiž zprávy obecního úřadu v N. ze dne 2. května 1932 a magistrátu hlavního města Prahy ze dne 19. května 1932, a konečně, že nebyla vyslechnuta i o tom, proč souhlasila s dohodou, podle níž měl nezletilý Oldřich H. zůstatí prozatím ve výchově u svého otce Václava H-a. Leč výtka zmatečnosti není v žádném směru opodstatněna. Podle § 41 odst. (2) g) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. jest sice důvodem zmatečnosti, byla-li porušena zásada o nutnosti slyšení účastníky před rozhodnutím (§ 23 téhož zákona), ale v souzené věci byla stěžovatelka prvním soudem vyslechnuta dne 8. dubna 1932, tedy před rozhodnutím ze dne 3. června 1932, a výslovně tehdy prohlásila, že bere na vědomí, že Václav H. svěřil dítě do výchovy svým rodičům Ferdinandu a Františce H-ovým v N., kde dítě chodí též do školy. Byla tedy stěžovatelce dána příležitost, by se o věci vyjádřila (§ 18 odst. (2) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.) a nelze spatřovati vytýkanou zmatečnost v tom, že prý se jí soud nedotazoval, zdali s tímto opatřením souhlasí, či zda mu odporuje. Není důvodem zmatečnosti podle § 41 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n., že nebyly stěžovatelce před rozhodnutím oznámeny výsledky šetření provedeného dotazem u obecního úřadu v N. a u magistrátu hlavního města Prahy, neboť není zákonného předpisu, jenž by takové oznámení nařizoval a jeho opomenutí prohlašoval za zmatečnost. Otázka, proč stěžovatelka souhlasila s původní dohodou, kterou učinila s otcem dítěte a podle níž mělo dítě zůstatí prozatím ve výchově u otce, nemá vůbec významu pro rozhodování soudů o tom, jaké opatření má býti učiněno podle § 142 obč. zák., a nejde tudíž o zmatečnost podle § 41 odst. 2 g) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n., nebyla-li stěžovatelka vyslechnuta o důvodu, z něhož s onou dohodou souhlasila.

Ani výtka nezákonnosti není opodstatněna. Jde tu o opatření soudu podle § 142 obč. zák., pro něž jest vůdčí zásadou jen zájem a prospěch dítěte (viz rozh. čís. 11455 sb. n. s.). Na soudě jest, by uvážil, jaké opatření — hledíc k poměrům — jest účelné k tomu, by prospěch a blaho dítěte neutrpěly újmy. Při této úvaze není soud vázán dohodou manželů, rodičů dítěte, což plyne zejména z druhého odstavce § 142 obč. zák. Není tedy nezákonností, učinil-li soud prvé stolice opatření podle § 142 obč. zák., ač před tím nerozhodl, zdali schvaluje, či neschvaluje dohodu mezi manžely, která mu ostatně v tomto případě ani nebyla známa a k níž souhlas nedal. Stěžovatelka dále dovozuje, že soud může podle § 142 obč. zák. ponechat děti jen buď otci nebo matce a že není oprávněn učiniti jiné opatření o výchově dětí. Avšak v rozhodnutí nižších soudů, že se nezletilý Oldřich H. svěřuje do výchovy rodičům jeho otce, na jeho návrh, nikoliv tedy otci ani matce, nelze spatřovati porušení předpisu § 142 obč. zák. a tudíž nezákonnost. Praví-li se v prvním odstavci § 142 obč. zák., že soud rozhodne, zda mají všechny nebo které děti býti ponechány otci nebo matce, má tu zákon na mysli pravidelné případy, v nichž zájem dětí připouští, by byly vychovávány buď u svého otce neb u své matky. Ale tím zákon nevylučuje a nebrání soudu, by v zájmu dětí neučinil vyjimečné opatření, že nemají býti ve výchově ani u otce, ani u matky, nýbrž že mají býti vychovávány tam, kde toho podle zvláštních poměrů případu nutně vyžaduje zájem a prospěch dětí, který tu jest, jak bylo již vyloženo, jedině rozhodujícím.